

AQUELL INSTANT DE FELICITAT

FEDERICO MOCCIA
AQUELL
INSTANT
DE FELICITAT

Traducció de Josep Alemany

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *QUELL'ATTIMO DI FELICITÀ*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2013
© FEDERICO MOCCIA, 2013
© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: JOSEP ALEMANY, 2013
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1547-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.838-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRES A: ROMANYÀ VALLS

www.columnnaedicions.cat

Per a les lletres de les cançons citades:

Ti scatterò una foto: lletra i música de T. Ferro, © 2006 de NISA SRL/EMI MUSIC PUBLISHING ITALIA SRL - Milà, © 2007 de NISA SRL/EMI MUSIC PUBLISHING ITALIA SRL - Milà/PANDAR ITALIA SRL - Latina

Questa nostra stagione: lletra d'L. P. Chiaravalli-S. Grandi-E. Ramazzotti, música d'L. P. Chiaravalli-S. Grandi-E. Ramazzotti - Propietat exclusiva per a tots els països: Edizioni Curci SRL - Galleria del Corso, 4 - 20122 Milà. Music Union SRL - Galleria del Corso, 4 - 20122 Milà. Viamedia Edizioni Musicali SRL - Via G. Meda, 45 - 20141 Milà. © 2012 d'Edizioni Curci SRL/Music Union SRL/Viamedia Edizioni Musicali SRL - Milà. Tots els drets reservats.

She: lletra original de H. Kretzmer - música de C. Aznavour, © 1974 de Standard Music Ltd - Londres - Editor original. Edizioni Musicali Aromando SRL - Galleria del Corso, 4 - Milà - Subeditor per a Itàlia. Per amable concessió d'Edizioni Musicali Aromando SRL - Galleria del Corso, 4 - Milà - Subeditor per a Itàlia.

Mammellata # 25: lletra i música de C. Cremonini, © 2005 de Tutti e Nessuno SRL - Roma/Warner Chappell Music Italiana SRL - Milà/Double-Face Edizioni Musicali - Castel Maggiore (Bo), © 2009 de Mascheroni Edizioni Musicali SRL - Galleria del Corso, 4 - Milà/Warner Chappell Music Italiana SRL - Piazza Della Repubblica 14/16 - Milà/Double-Face Edizioni Musicali - Via A. Gramsci, 302/F - Castel Maggiore (Bo) - Propietat per a tots els països. Per amable concessió de Mascheroni Edizioni Musicali SRL/Warner Chappell Music Italiana SRL/Double-Face Edizioni Musicali.

L'editor ha buscat amb tots els mitjans els propietaris dels drets de les lletres de les altres cançons sense aconseguir trobar-los. Naturalment, resta a la seva disposició per al compliment del que calgui.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A Maria Luna, la meva petita princesa

«Un dia vaig preguntar a la zebra:
“Ets una zebra blanca amb ratlles negres
o negra amb ratlles blanques?”
La zebra, mirant-me fixament, em va preguntar:
“Ets un home nerviós amb alguns moments tranquils
o ets un home tranquil amb alguns instants nerviosos?
Ets un individu descuidat amb algunes maneres polides
o ets un individu polit però amb algunes coses descuidades?
Ets un home feliç amb alguns instants de tristesa
o ets trist amb alguns moments de felicitat?”
A la zebra no li faré més preguntes sobre les seves ratlles».

SHEL SILVERSTEIN

I

Un dia. Un dia tot això haurà passat.
No, no feia així. I, de cop i volta, me'n recordo: «Un dia, de tot això no en quedarà més que un petit núvol».

O almenys era una cosa per l'estil. M'ho havia dit el pare, al llit de l'hospital, mentre em somreia i em feia l'ullet, per animar-me i convence'm que no hi hauria cap problema, que tot se solucionaria. Però no va ser així. L'endemà ell ja no hi era, a l'hospital. No hi era, al món. I ara tampoc, encara que el busqui pertot arreu. És com si sortís de casa i voltés per Roma i després més enllà, fins a Milà i Torí, i després fins a França i encara més enllà, Tailandia, Malàisia o què sé jo, però abans sabia que d'una manera o d'una altra el podia trobar. Ara, en canvi, no. Ja no hi és. No hi és, en aquesta terra. Només espero que almenys Déu sí que hi sigui, si no, aquesta vida seria una gran enganyifa. El pare deia unes frases genials. Com ara aquesta: «La vida és una malaltia mortal». I una altra que em va fer petar de riure: «L'Alzheimer té un costat positiu: cada dia et penses que fas molts amics nous».

Cada dia. El pare, doncs, em va fer sentir la importància del «cada dia». Cada dia és diferent, cada dia compta, és únic, encara que a vegades nosaltres tot això no ho tenim en compte.

A vegades vivim tan distrets que, no sé, és com si aquell dia no ens semblés important. Cada dia, però, pot passar que tot canviï, que aquell sigui el nou dia. Avui, per exemple, noto que és un dia important.

—Haig de parlar amb tu.

Quan aquest matí he obert el mòbil, només hi havia escrit això. No pas «Bon dia, amor meu», ni «Boooooon-diiiiiaaaaa», com a vegades m'escrivi l'Ale, arrossegada pel seu entusiasme. L'Ale és l'Alessia, la meva nòvia. Fa un any que sortim i avui és el seu aniversari. En fa vint. Ja ha arribat, he vist el seu cotxe, un Mini blau últim model, dels grossos, amb les rodes grans, un disseny antiquat que s'ha tornat a posar de moda, el que costa quaranta mil euros, però ella s'ho pot permetre.

L'ha deixat al pàrquing sota la piazza Giuochi Delfici, davant el monument. Hi ha unes quantes mares que hi porten a passejar els fills. Una mainadera envia missatges pel mòbil mentre el nen que hauria de vigilar cau per terra. No l'agafa. No se'n preocupa gens ni mica, al capdavall no és seu. Alça els ulls, el veu, però com que no s'ha fet mal el deixa a terra, ja s'aixecarà pel seu compte, i ella continua escrivint com aquell qui res.

L'Alessia està asseguda al banc, fulleja ràpida el diari d'una manera gairebé frenètica i no sé quantes coses pot arribar a llegir de debò, a entendre, amb aquesta manera de fer, però tota ella és una mica així. Els cabells castany fosc li cauen per davant de la cara. Està asseguda al respall del banc i les seves llargues cames es repengen on la gent normalment s'asseu. De l'Alessia no em sembla na-

tural res. Però encara m'agrada, moltíssim, com el primer dia, i més i tot. Com cada dia.

—Ale! —la crido.

Em busca mirant al seu voltant, després em veu d'un tros lluny, llavors alça la barbeta com si digués: «Sí, t'he vist». Tanca el diari, el plega i el deixa al banc. Però no somriu pas.

—Hola. Per molts anys, amor meu!

Ens fem un petó ràpid. Massa ràpid, pel meu gust, i ella, molt freda, se separa de seguida.

—Té. —Procuo no pensar en la seva actitud—. És el teu regal.

Li dono la bossa i l'Ale sembla sorpresa. Avui, però, és el seu aniversari i és normal que li hagi portat un regal. L'Alessia el treu de la bossa i el desembolica a poc a poc, en silenci, sense mirar-me. Potser està enfadada perquè ahir no li vaig enviar un missatge a mitjanit, sinó aquest matí. Ella voldria sempre aquestes atencions contínues. Però potser tot això no són més que suposicions meves. Ara accelera. Llença tot el paper d'embolicar. Per fi l'obre, somriu però és un instant.

—Que t'agrada?

Desplega l'anorac Moncler sobre les seves espatlles però no diu res.

—És l'últim model, més tècnic i lleuger. Prova-te'l, a veure si et va bé.

Se'l posa, li va perfecte.

—A veure com quedes amb les mans a la butxaca.

Tal com m'imaginava, s'hi fica primer la mà dreta i troba de seguida el paquetet. Fa cara de sorpresa. El treu, el fa girar amb les mans, el mira com si no n'hagués vist mai cap, però no somriu, no alça el cap, no em mira. I jo no faig cap comentari. Llavors comença a desembolicar-

lo a poc a poc. En acabat deixa caure el paper a terra i es queda contemplant-lo, entre les seves mans, sense dir res. Li he regalat una ximpleria, ho he fet expressament. Una bola amb neu i un ninot que té una pancarta a la mà amb la frase «T'estimo». Una d'aquelles ximpleries que es fan quan no aconsegueixes fer les coses serioses. No he estat mai capaç de dir-l'hi. T'estimo. Una vegada vaig estar a punt de cridar-l'hi. Érem davant de casa seva i ella de cop i volta se'n va adonar.

—Què tens? Què passa? —em va preguntar.

—Res —vaig respondre—. Res.

No l'hi he dit. No m'hi he vist amb cor. Fa un any que sortim i no he aconseguit dir-l'hi ni una sola vegada. L'Alessia agafa la bola i la gira, la mou una mica. La neu cau sobre el ninot amb la pancarta a la mà i ella es posa a plorar en silenci. Li regalimen lentament unes llàgrimes molt grosses i es queda així, amb el cap cot, i jo les veig, encara que els cabells les tapen. Li llisquen galtes avall l'una rere l'altra, li tremolen els llavis, no diu res, té les mans estirades al llarg del cos. Em sembla que em moro, sento l'immens disgust de quan causes un dolor a algú a qui no li volies fer mal.

—Escolta, això és una broma, era per fer-te riure, aquest no és l'autèntic regal.

Somric, busco en va les paraules, però no serveixen de res. No perdo l'entusiasme.

—Busca a l'altra butxaca.

En fi, em sembla que és l'única solució. L'Alessia fica l'altra mà a la butxaca esquerra i en treu un paquet. És petit, a sobre hi ha escrit el nom del joier: Villani. Però ella no somriu. El desembolica, després obre l'estoig.

—És del mateix color que els teus ulls.

Mira les arracades blaves, però només un instant. Tan-

ca l'estoig i per fi alça la cara. És la primera vegada que em mira d'ençà que ha obert els regals. I jo l'observo buscant desesperadament un somriure seu. S'eixuga els llavis amb el dors de la mà. Després ho fica tot a la bossa. Em mira per última vegada. I per fi esbossa un somriure, però no el dibuixa del tot.

—Em sap greu...

I se'n va. I llavors, en aquell instant, me'n recordo perfectament de la frase:

«Plora, medita i viu; un dia llunyà / quan hakis pujat al cim del teu futur / aquest furiós huracà / et semblarà un petit núvol».

Vet aquí l'última frase del pare. És d'Arrigo Boito, que vaig estudiar quan feia un treball sobre la Scapigliatura,¹ per això me'n recordo de qui la va dir. Amb aquesta frase em va deixar el pare. Avui, en canvi, se n'ha anat l'Alessia. Però potser és tan sols un moment, potser s'hi repensarà, potser està enfadada perquè ahir no li vaig enviar un missatge a mitjanit. O potser no està enfadada, potser és feliç i surt amb un altre. Tot és potser, potser. Una cosa és segura, més ben dit, dues: em trobo malament, i l'altra certesa és que ella no m'ha deixat cap frase, només m'ha dit: «Em sap greu...». I tot seguit se n'ha anat.

1. La Scapigliatura va ser un moviment literari i artístic de la segona meitat del segle XIX, nascut a Milà. Propugnava un estil de vida excèntric, per això el mot *scapigliatura* ha esdevingut l'equivalent italià del francès *bohème*. (Totes les notes són del traductor.)